

Y Ban

Đôi găng tay da màu nâu

Năm 23 tuổi, lần đầu tiên trong đời nàng được ngắm và ước muốn đôi găng tay da màu nâu.

Đó là những ngày cuối đông lạnh giá. Trên phố những người đi bán hoa cầm trên tay những cành đào sớm với nụ hoa tím ngắt. Nàng ào vào nhà ông cậu họ với một nụ cười ấm ran cả căn phòng. Bà mợ chạy ra ngăn nàng, với một ngón tay trên môi. Suyt, khẽ chú. Nàng đưa mắt tìm nguyên nhân bắt nàng phải im lặng. Một người đàn ông trẻ đang ngủ trên chiếc giường kê ở góc phòng. Nàng nhún vai đi vào bếp. Lúc nàng đi ra người khách đã dậy. Người khách nhìn nàng đầy vẻ tò mò:

- Chào cô!

Bà mợ giới thiệu:

- Đây là anh Hải, bạn của anh Thông, cầm thư của anh Thông cho cậu mợ.

Sau khúc dạo đầu, người khách trẻ coi nàng như em gái bạn. Anh kể những câu chuyện về cuộc sống ở nước ngoài, những tập tục và những món ăn. Nàng ngồi nghe chăm chú. Khi câu chuyện nhạt dần thì cũng là lúc bà mợ

nàng sai:

- Cháu đi chợ rồi về làm cơm giúp mẹ.

Nàng nhanh nhẹn xách làn đi chợ. Lúc trở về người khách đang đọc báo còn mẹ nàng thì lúi húi trong bếp. Khi đi ngang qua bàn trà để vào bếp nàng nhìn thấy một chiếc găng tay da màu nâu rơi trên sàn. Nàng cúi xuống nhặt lên rồi cầm đi vào bếp. Chiếc găng tay nhỏ xinh, tuyệt đẹp, da nâu óng lên. Nàng ướm thử vào tay. Chiếc găng ôm khít lấy tay nàng. Chao ôi! Chiếc găng mới tuyệt đẹp làm sao! Nó vừa mềm mại, vừa khô ráo, vừa ấm áp. Và nó làm cho nàng có một ước muốn cháy bỏng: nàng có nó. Má nàng nóng bừng lên và mắt nàng sáng long lanh. Nàng giấu bàn tay có chiếc găng sau lưng, nhảy chân sáo ra nhà ngoài. Nàng chạy đến trước mặt người khách, chìa bàn tay có chiếc găng tay da nâu ra:

- Xem này, đẹp chưa!

Người khách hơi giật mình rồi nhìn như thôi miên vào bàn tay đeo chiếc găng da nâu. Sau đó người khách thần mặt ra lấp bắp:

- Xin lỗi, tôi làm rơi.

Nàng tháo chiếc găng tay trả lại cho người khách. Sau đó nàng đi vào bếp làm cơm. Tay nàng làm, còn đầu nàng thì chỉ quần quanh với ý nghĩ: nàng phải có nó, có bằng được

đôi găng tay da màu nâu ấy.

Bữa cơm dọn ra thơm tắt, nàng ra về thì người khách giữ nàng lại. Anh muốn đi thăm thành phố, vì đây là lần đầu tiên anh được đến đây. Anh ngỏ ý muốn nàng đưa anh đi. Nàng bắt đầu ngắm nghía người khách một cách kỹ càng. Một người đàn ông tầm thước, có nước da trắng, bộ mặt thanh tú, đôi mắt sáng có những ánh nhìn trung thực. Một người đàn ông không có ấn tượng gì đặc biệt. Nhưng người đàn ông đó lại có đôi găng tay da màu nâu thật là đẹp. Nàng đồng ý.

Buổi tối, thời tiết trở nên đẹp hơn. Mưa lâm phù như để làm nhạt bớt ánh hồng trên đôi má căng mọng của các cô gái, như để ánh mắt long lanh dịu dàng hơn. Người đàn ông có cử chỉ rất vụng về, lời nói trở nên lắp bắp nhưng cũng đến ba lần khen nàng là một cô gái thật hấp dẫn. Kết thúc cuộc đi chơi, người đàn ông đã mua tặng nàng một con gấu bông to, thật đắt tiền. Nàng cảm ơn vì món quà nhưng không có cảm giác thích thú. Trong trí óc nàng chỉ hiển hiện một đôi găng tay da màu nâu.

Ngày hôm sau nàng không hề ngạc nhiên khi bà mợ dẫn người khách đến nhà nàng. Nàng pha nước tiếp khách và trí óc thầm nghĩ: Nàng sắp có được đôi găng tay da màu nâu. Bà mợ chỉ ở lại đủ thời gian xã giao rồi ra về. Người

khách lại ngỡ ý muốn cùng nàng ra phố. Nàng đồng ý và trang điểm cầu kỳ. Nàng nghĩ, áo quần phải tương xứng với đôi găng tay ấy.

Lần đi chơi thứ hai với nàng, người đàn ông có vẻ bạo dạn hơn. Người đàn ông kể chuyện của mình cho nàng nghe. Anh sinh ra ở một vùng chiêm trũng. Bố mẹ anh là nông dân. Nhà anh có bảy anh chị em. Chỉ có mình anh là học hành đến nơi đến chốn. Anh còn kể cho nàng nghe thời sinh viên có nhiều cô gái mến anh nhưng anh mặc cảm mình là nhà quê, nghèo nên chẳng dám yêu ai. Nàng ngồi yên lặng như hiểu thấu tất cả những điều anh kể. Nhưng thực chất nàng chẳng hiểu gì cả. Trong đầu óc nàng chỉ hiển hiện một đôi găng tay da màu nâu.

- Em.

Nàng chợt tỉnh khi người đàn ông cầm lấy tay nàng. Nàng ngạc nhiên rút tay về và khẽ kêu lên ơ... Nàng không thể biết được bộ mặt nàng lúc đó như thế nào cả, mà người đàn ông đã ôm chặt lấy nàng thì thào:

- Anh yêu em

"Anh yêu em" hay là "Anh sẽ tặng em đôi găng tay da màu nâu", tai nàng ù lên nghe không rõ. Về mặt nàng ngạc nhiên. Nàng ngước đôi mắt đầy nghi hoặc nhìn thẳng vào người đàn ông. Người đàn ông bỗng ôm chầm lấy khuôn

mặt nàng, nóng bỏng đặt vào môi nàng một chiếc hôn:

- Anh yêu em.

à thì ra người đàn ông đó nói "Anh yêu em" chứ không phải là "Anh sẽ tặng em đôi găng tay da màu nâu". Nàng tỉnh táo hẳn, nàng đẩy người đàn ông ra:

- Anh đã biết gì về em nào?

- Em xinh đẹp, em dịu dàng. Trời sinh em ra như là để cho anh vậy.

Nàng muốn về. Trước khi về người đàn ông đưa nàng vào một hiệu kim hoàn. Người đàn ông nhất quyết mua cho nàng một chiếc nhẫn đính ngọc bích rất đẹp và nói rằng nàng rất xứng đáng được nhận món quà đó.

Hôm sau, hôm sau và hôm sau nữa người đàn ông không thể rời khỏi nàng để về quê thăm nhà như dự kiến. Người đàn ông luôn có mặt ở nhà nàng và rửa nàng đi dạo phố. Và những lời yêu đương không ngừng tuôn chảy vào tai nàng. Tuy nhiên, nàng chờ người đàn ông đó nói với nàng rằng: Anh tặng cho em đôi găng tay da màu nâu. Vì những điều suy tưởng đó trong óc nên có những lúc người đàn ông ôm chặt nàng và thì thầm hỏi nàng: Em có yêu anh không? nàng lại tưởng rằng người đó hỏi: Em có thích đôi găng tay da màu nâu không? Nàng bèn trả lời: Có ạ!

Mỗi lần người đàn ông đó đến với nàng thì đôi găng tay da

màu nâu lại chập chờn trước mặt nàng. Nó như hai cánh bướm sặc sỡ bay tung tăng trong một cánh rừng đầy hoa. Còn nàng là một cô bé chạy vô tư đuổi theo cánh bướm đó. Nàng quên hết hiện tại. Lần đầu tiên nàng chẳng nắm được mình đang làm gì và điều gì đang xảy ra với mình. Những tiếng yêu, cử chỉ âu yếm và nụ hôn, nàng nhận với một sự vô cảm.

Người đàn ông như càng phát điên lên vì yêu nàng, đòi cưới nàng ngay và mua cho nàng đủ thứ. Nhưng những thứ quà mà người đàn ông đó mua cho nàng nào có ý nghĩa gì đâu.

Một tuần kể từ khi người đàn ông đó và nàng biết nhau, người đàn ông đến nói với nàng: ngày mai là thời hạn cuối cùng anh phải về quê thăm bố mẹ anh em rồi phải đến cơ quan. Nàng bỗng có cảm giác hoảng sợ. Đôi găng tay da màu nâu sẽ theo người đàn ông đó về quê và sẽ biến mất ư? Không thể như thế được. Nàng sẽ đi theo đôi găng tay da màu nâu đó, dẫu nó có đi đến đâu, để cuối cùng nàng phải có bằng được nó.

Người đàn ông đã cảm nhận được sự run rẩy của nàng trong tay mình. Anh lại hiểu rằng, nàng đã rất yêu anh, không muốn xa anh. Anh xiết chặt nàng, nồng nàn và cảm thấy mãnh liệt nỗi ham muốn chiếm đoạt nàng.

_ Làm vợ anh, em nhé!

Nàng không thể hiểu người đàn ông nói với nàng lời đó có nghĩa là như thế nào. Trước mắt nàng vẫn là đôi găng tay da màu nâu chập chờn như hai cánh bướm màu sắc rực rỡ. Nó bay trước mặt nàng và nàng đuổi theo nó trong một ham muốn tột cùng là nàng sẽ có nó. Nàng quên hết hiện tại và không hề mảy may có cảm giác về những gì đang xảy ra xung quanh.

Sau những cái ôm ghì chặt, những nụ hôn nóng bỏng mà nàng không phản ứng lại, người đàn ông đã không kìm giữ được mình, đã cuống quýt chiếm đoạt nàng. Ngay cả khoảnh khắc quan trọng như vậy đối với một người con gái mà nàng cũng chẳng mảy may có một cảm xúc nào cả. Phía trước nàng vẫn là đôi găng tay da màu nâu bay chập chờn như hai cánh bướm. Nàng chỉ có mong manh một cảm giác là nàng cũng bay lên nhẹ nhẹ.

Khi ôm thân thể vô cảm của nàng trong tay, người đàn ông đã gục mặt xuống ngực nàng để rơi những giọt nước mắt thành thực:

- Tha lỗi cho anh nhé. Hãy về quê với anh. Anh sẽ bảo với cha mẹ anh hỏi em cho anh, để em thành vợ của anh. Anh yêu em biết bao.

Người đàn ông lại đưa nàng ra phố. Anh bảo nàng chọn

hộ mấy món quà cho anh em, cha mẹ. Rồi dốc những đồng tiền cuối cùng để mua cho nàng chiếc dây chuyền bạch kim có gắn một viên kim cương nhỏ.

Ngày hôm sau, người đàn ông đến nhà nàng, nói với cha mẹ nàng về quan hệ của anh và nàng, xin phép cho nàng về quê nhà thăm cha mẹ anh. Cha nàng mừng lắm, vì ông là người rất hiểu nàng: Một con bé khác người, mình chỉ lo nó sẽ chẳng đồng ý ai cả. Ơn trời, nay nó lại muốn lấy chồng.

Làng quê của người đàn ông rất đẹp, một vẻ đẹp còn hoang sơ, con người đối với nhau cũng đầy tình cảm rất chân thật. Họ mạc, láng giềng kéo đến chật cả nhà. Vì đã bỏ hết tiền để mua quà cho nàng nên người đàn ông chỉ có chè và thuốc để mời khách. Tuy nhiên thế cũng là đủ với một làng quê nghèo. Vả lại chính nàng là một sự kiện mà dân làng quan tâm hơn cả. Buổi tối mới là thời gian cho anh em thân thích. Sáu anh chị em ruột của người đàn ông cùng chồng, vợ, con cái kéo đến. Mọi người hồ hởi ngồi quây quanh nàng xuýt xoa rằng chú ấy, cậu ấy... tốt quá mới được thím, mợ.. thật là xinh đẹp. Mấy cô gái hàng cháu nhưng trạc tuổi nàng thì cứ liếc mắt xéo ngang, rồi chụm đầu vào nhau to nhỏ. Người đàn ông phát quà cho từng người. Nàng hồi hộp chờ đến lượt mình. Đã đến lúc

người đàn ông đó phải trao cho nàng đôi găng tay da màu nâu đỏ. Mọi người đã nhận được quà, chỉ còn nàng và người đàn bà quăng 50 tuổi là chưa có. Khi đã nhận được quà mọi người lần lượt ra về. Người đàn bà quăng 50 tuổi thì nán lại. Bà đến bên nàng, ngồi xuống bên rồi lấy tay sờ rấm nàng:

- Quí hóa quá, mợ là con gái thành phố mà theo cậu nó về quê thế này thì mợ phải là người tốt lắm, hiểu em tôi lắm. úi chà, người mợ chắc hẳn quá. Mợ đẹp thật đấy...

Người đàn ông cũng sà xuống bên cạnh nàng, vòng tay qua vai nàng:

- Chị thấy thế nào, có còn chê em là khờ dại nữa không nào? Em đã nói với chị rồi mà, thế nào em cũng kiếm cho chị một cô em dâu thật tốt nét, thật đẹp người kia mà.

- Thì chị cũng chỉ mong điều tốt đẹp cho cậu thôi mà.

- Ở này, còn quà của chị đây. Em nhớ ngày xưa khi chị như cô bé này của em bây giờ, mỗi lần đi cấy về tay chị đỏ ửng, sưng tấy lên. Chị cứ bảo em thổi lửa ở con cúi cho chị hơ tay. Em ước ao khi nào lớn sẽ mua cho chị một đôi găng tay để chị đi cấy về mang vào cho ấm. Đây quà của chị đây.

Người đàn ông đặt đôi găng tay da màu nâu vào đôi bàn tay nứt nẻ của người đàn bà. Người đàn bà khẽ kêu lên

một tiếng đầy ngực nhiên rồi đưa tay đón lấy đôi găng tay. Người đàn bà đưa lên gần mắt để ngắm nghía, rồi chẳng dám ướm thử vào tay mà chỉ đặt nó ở giữa lòng bàn tay. Da tay người đàn bà khô ráp nhăn nheo, nứt nẻ. Còn đôi găng tay da màu nâu đẹp óng ánh một cách kỳ lạ. Người đàn bà thu chặt đôi găng tay giữa hai bàn tay rồi giấu vào lòng trước khi nói:

- Thôi tay chị xấu lắm, cậu để tặng cho mợ ấy.

Câu nói tắt vào thính không.

Lúc đó trước mắt nàng vẫn chập chờn bay đôi găng tay da màu nâu như hai cánh bướm sắc sỡ. Khi người đàn bà thu đôi găng tay giấu vào lòng thì đôi găng tay như hai cánh bướm rã rời, thâm xỉn lại rồi chết. Một nỗi thất vọng tràn đầy ngực nàng. Và một nỗi buồn không sao tả nổi dâng đầy lên mắt. Người đàn bà ra về. Người đàn ông giục nàng đi ngủ. Nàng cảm thấy muốn khóc. Nàng nói, nàng muốn ra đằng sau. Nàng đi ra vườn phía hàng cau, dựa mình vào thân cau, bưng hai tay lên mặt và khóc. Con khóc ào đến như thác lũ. Nước mắt tuôn trào qua kẽ tay. Con khóc như thể chẳng bao giờ chấm dứt được.

Chờ lâu không thấy nàng quay lại, người đàn ông ra vườn tìm nàng. Thấy nàng khóc, người đàn ông ôm chặt nàng vào ngực:

- Sao em khóc? Đừng khóc...

Không còn đôi găng tay da màu nâu như hai cánh bướm sặc sỡ chập chờn bay trước mặt làm tê liệt những cảm xúc của nàng nữa nên nàng nhận thức rất rõ mọi việc xảy ra xung quanh mình. Việc người đàn ông đang ôm chặt lấy nàng là một điều làm nàng ngạc nhiên. Nàng tự hỏi: tại sao người đàn ông này lại ôm lấy mình nhỉ? Và người đàn ông này có quan hệ gì với nàng? Nàng cương quyết chuôi mình ra khỏi vòng tay của người đàn ông.

- Buông em ra đi, để nguyên cho em yên.

Người đàn ông cố dõ dành nàng:

- Anh đã làm gì để em giận anh nào? Đừng giận anh. Hay là em thất vọng về quê anh? Quê anh nghèo thật nhưng mọi người đều tốt lắm em ạ. Anh sẽ không để em phải nghèo khổ đâu.

Nàng hiểu những lời anh nói:

- Em không giận anh. Anh chẳng làm gì để em khổ cả. Và em cũng chẳng hề thất vọng về quê anh. Quê anh là của anh chẳng có gì liên quan đến em.

Nàng cảm thấy rất rõ sự thất vọng ở đôi vai rũ xuống của người đàn ông. Nàng khẽ động vào vai anh như để an ủi:

- Thôi em đi ngủ đây. Đừng giận em nhé.

Hôm sau nàng dứt khoát đòi về, mặc cho bao lời nói kéo

giữ nàng ở lại. Nàng về với lĩnh kinh bao nhiêu là quà cáp: nạo đỗ, nạo lạc, nạo gạo nếp, gạo tám và một đôi chim bồ câu mới ra ràng. Tình cảm chân chất của những người dân quê làm nàng cảm động đôi chút.

Đưa nàng về nhà, người đàn ông lại một lần nữa nói với nàng chuyện tình cảm giữa anh và nàng. Nàng vẫn một mực khước từ...

Rất nhiều mùa xuân trôi qua, nàng đã trở thành một người đàn bà thành đạt, danh giá nhưng vẫn sống độc thân.

Người đàn bà có một sở thích là mua những đôi găng tay da màu. Thỉnh thoảng người đàn bà mang chiếc hộp đựng những đôi găng tay da ra ngắm. Những đôi găng tay da được sắp xếp theo trật tự thời gian. Đôi đầu tiên trong bộ sưu tập là một đôi găng tay da màu nâu. Nó vẫn rất đẹp qua năm tháng. Đôi găng tay da màu nâu này người đàn bà đã có nó khi đổi con gấu nhồi bông to và còn được trả lại một ít tiền nữa. Tiếp sau đó là những đôi găng tay da màu đen, xanh, hồng, tím... được mua bằng đồng tiền thành đạt trong sự nghiệp của mình. Trong hộp đựng các loại găng tay da đó còn có một chiếc nhẫn ngọc bích và

một chiếc dây chuyền bạch kim đính một hạt kim cương nhỏ.

Khi mùa xuân về là lúc người đàn bà cảm thấy một nỗi buồn không sao tả xiết. Người đàn bà bèn mang chiếc hộp đựng các loại găng tay ra, đeo sợi dây chuyền vào cổ, lồng tay vào đôi găng tay da màu nâu, rồi đeo chiếc nhẫn có đính ngọc bích ra ngoài. Thế là mọi cảm giác mà người đàn ông đã đưa đến khi nàng là một cô bé 23 tuổi, ào ạt tràn về. Chính những cảm giác đó mà người đàn bà đã chẳng thể chấp nhận được một người đàn ông nào khác nữa.